

Daniels Bog - Nummer syvoghalvtreds

Afsløring af de profetiske hemmeligheder i Åbenbaringen: En rejse gennem endetidens profetier

Jeff Pippenger

2024-01-21

Alle profeterne taler om verdens ende, og alle profetierne mødes og ender i Johannes' Åbenbaring. I Johannes' Åbenbaring tages den samme linje op som i Daniels Bog, for de er den samme bog. Alle disse profetiske principper er blevet fast nedfældet i de foregående artikler. I Johannes' Åbenbaring bliver vi underrettet om, at der umiddelbart før nådetidens afslutning findes en profeti, som har været forseglet, og som bliver åbnet. Disse artikler har fremlagt de profetiske elementer, der er knyttet til budskabet i Johannes' Åbenbaring, som nu bliver åbnet. Budskabet er ikke én enkelt profetisk sandhed, og hvert element i det budskab, som bliver åbnet, hører under kategorien Jesu Kristi Åbenbaring.

Budskabet bliver åbnet lige før nådetidens afslutning, når »tiden er nær«. Daniels og Åbenbaringens bøger er, i forbindelse med kommentaren fra Profetiens Ånds skrifter, meget specifikke med hensyn til den proces, der er forbundet med åbningen af et profetisk budskab. Det er Løven af Judas stamme, som udfører åbningen, og når han gør det, anvender han en struktureret metode til at frembære budskabet. Han modtager budskabet fra Faderen, som fremstilles som den, der holder Bibelen, således som den er forseglet med syv segl. Løven af Judas stamme, som også er Davids rod og Lammet, som blev slagtet, tager bogen fra Faderen og bryder seglene.

Jesus giver dernæst budskabet til Gabriel, som sammen med andre engle overbringer budskabet til en profet, der nedskriver budskabet og sender det til menighederne. Når tiden til at åbne det profetiske budskab er inde, frembringer åbningen af det profetiske budskab en tredelt prøvelsesproces, som prøver dem inden for menighederne, der er målgruppen for profetens skrift, og på grundlag af disse menighedsmedlemmers individuelle reaktion afgør de, om de tilhører en af to klasser. De, som tager imod den forøgede kundskab, der frembringes ved det budskab, som åbnes, identificeres som de „vise“, og de, som ikke gør det, identificeres af Daniel som de „ugudelige“ og af Matthæus som de „dåragtige“.

Alle disse faktorer, som er forbundet med forseglingens ophævelse af den sidste profetiske hemmelighed, behandles og fremhæves i vers ni i Johannes' Åbenbaring sytten, for det identificerer et element i Jesu Kristi Åbenbaring, som vil prøve de to klasser af tilbedere. Det gør det ved at identificere, at det er de „vise“, som vil forstå budskabet, der følger efter versets advarselsflag.

Og her er den forstand, som har visdom. De syv hoveder er syv bjerge, hvorpå kvinden sidder. Og der er syv konger: fem er faldet, og én er, og den anden er endnu ikke kommet; og når han kommer, må han blive en kort stund. Og dyret, som var og ikke er, han er selv den ottende og er af de syv, og han går til fortabelse. Åbenbaringen 17:9–11.

Det „sind, som har visdom“, er de „vises“ sind. De „vise“ forstår kundskabens tilvækst, og den kundskabens tilvækst, som fremstilles umiddelbart efter det profetiske kendetegn, der identificerer en sandhed, som vil blive forstået af de vise og forkastet af de ugudelige, er den sandhed, der er forbundet med bibelprofetiens riger, således som de fremsættes i de efterfølgende vers. Disse vers udgør den sidste fremstilling af bibelprofetiens riger, og det, som bliver åbenbaret i de sidste dage, er, at disse otte riger også er blevet fremstillet i den første fremstilling af bibelprofetiens riger i Daniels bog, kapitel to.

Åbenbaringen af sandheden stadfæster den begrænsede opfattelse af rigene i Bibelens profeti, som udgjorde en af Millers juveler, men den skinnede ti gange klarere, for den rummer langt mere sandhed, end milleritterne forstod ud fra deres begrænsede ståsted i historien, og den repræsenterer en prøve, sådan som tallet „ti“ repræsenterer det, og ved det advarende fyrtårn i den indledende advarsel: „her er den visdom, som har forstand“, profetisk fortolket som: den følgende sandhed vil prøve de menigheder, som får sendt det budskab, der bliver forseglet op lige før nådetidens afslutning.

I Åbenbaringen sytten blev Johannes ført ud i den ørken, der udgøres af de tolv hundrede og tres år med paveligt mørke. Han blev sat ved selve slutningen af denne periode i 1798, hvilket er den samme historiske tid, som han blev sat i i Åbenbaringen tretten.

Og jeg stod på havets sand og så et dyr stige op af havet; det havde syv hoveder og ti horn, og på sine horn ti kroner, og på sine hoveder et gudsbespotteligt navn. Åbenbaringen 13:1.

„Havets sand“ repræsenterer 1798, for den repræsenterer det historiske standpunkt, hvorfra Johannes fik pavemagten (dyret fra havet) vist i datid, og De Forenede Stater (dyret fra jorden) som opstigende, og til sidst som talende som en drage ved den snart kommende søndagslov. Derefter tvinger jordens dyr verden til at modtage „dyrets billede“, som ville tale og gennemføre søndagslovgivning over hele verden.

„På den tid, da pavedømmet, berøvet sin styrke, blev tvunget til at ophøre med forfølgelsen, så Johannes en ny magt stige frem for at genlyde dragens røst og videreføre det samme grusomme og gudsbespottelige værk. Denne magt, den sidste, som skal føre krig mod kirken og Guds lov, fremstilles ved et dyr med lammehorn. De dyr, der gik forud for det, var steget op af havet; men dette steg op af jorden og betegner den fredelige fremvækst af den nation, som det symboliserede — Amerikas Forenede Stater.“ Signs of the Times, 8. februar 1910.

Johannes føres til det samme udsigtspunkt i historien for at modtage den endelige fremstilling af rigene i Bibelens profeti i kapitel sytten. Mens han står på dette udsigtspunkt, fremstilles rigene. Han får først at vide, at dyret behersker både kirke og stat, for hun sidder ikke blot på syv hoveder, men også på syv bjerge. Den store skøges sæde identificerer, at det er hende, der rider på dyret, og den, som rider på dyret, er den, som behersker dyret.

Og kvinden, som du så, er den store by, som hersker over jordens konger. Åbenbaringen 17,18.

Ordet »regerer« betyder at have og at herske over. En rytter hersker over dyret ved at holde tømmerne. Pavemagten hersker over syv hoveder og også over syv bjerge. I Daniels bog, kapitel

to, meddeler Daniel Nebukadnezar, at han er guldets »hoved«. I Esajas' bog, kapitel syv, er et »hoved« også en konge, en hovedstad eller et kongerige.

Thi Syriens Hovedstad er Damaskus, og Damaskus' Hoved er Rezin; og inden femogtresindstyve År skal Efraim blive knust, så det ikke mere er et Folk. Og Efraims Hovedstad er Samaria, og Samarias Hoved er Remaljas Søn. Dersom I ikke vil tro, skal I visselig ikke blive stående. Esajas 7:7, 8.

Pavedømmet, som er kvinden, der rider på dyret, hersker over alle jordens konger. Disse konger fremstilles som „ti konger“, som er de sidste dages dragemagt. De er de konger, som Tyrus' skøge bedriver utugt med. Disse „ti konger“ er blevet tvunget til at anerkende pavedømmets myndighed, men den fremmeste konge blandt disse ti konger er Amerikas Forenede Stater. Amerikas Forenede Stater fremstilles derfor også ved Akab, kongen over Israels ti nordlige kongeriger. Tallet „syv“ betegner „fuldstændig“, og når pavedømmet skildres som regerende over jordens konger, regerer hun også over de ti konger, og hun sidder på de syv hoveder.

Her er den tanke, som har visdom, for de vise i de sidste dage anvender metodologien „linje på linje“, og de erkender, at hvert af symbolerne for den statskunst, som skøgen hersker over, identificerer den samme sandhed. Hun hersker også over syv bjerge, og Milleriterne identificerede et „bjerg“ i bibelsk profeti som et symbol på et rige, men de identificerede også, at symboler har mere end én betydning.

Bjerge er også et symbol på en kirke. Det „herlige hellige bjerg“ i Skrifterne repræsenterer Guds kirke.

Det ord, som Esajas, Amoz' søn, skuede om Juda og Jerusalem. Og det skal ske i de sidste dage, at Herrens hus' bjerg skal stå grundfæstet som det højeste af bjergene og være ophøjet over højene; og alle folkeslag skal strømme til det. Og mange folk skal drage af sted og sige: Kom, lad os gå op til Herrens bjerg, til Jakobs Guds hus; og han skal lære os sine veje, og vi vil vandre på hans stier. For fra Zion skal loven udgå og Herrens ord fra Jerusalem. Esajas 2:1–3.

„Herrens hus“ er hans kirke, og det er et „bjerg“. Den store skøge sidder på syv bjerge og identificerer derved, at hun hersker over alle kirkerne, ligesom hun hersker over alle kongerne. Hun har herredømme over alle kirkerne og alle staterne i hele verden.

Det syn, som Esajas angiver kom til ham »om Juda og Jerusalem«, og som vi netop har citeret, fortsætter, og det er stadig det samme afsnit i kapitel fire, og ifølge Esajas er det den »samme dag«, at folk siger: »Kom, lad os drage op til Herrens bjerg, til Jakobs Guds hus.« I den samme tidsperiode identificeres »syv kvinder«.

Og på den dag skal syv kvinder gribe fat i én mand og sige: Vi vil spise vort eget brød og bære vore egne klæder; lad os kun kaldes ved dit navn, så vor vanære kan tages bort. På den dag skal Herrens spire være skøn og herlig, og jordens frugt skal være ypperlig og smuk for dem af Israel, som er undsluppet. Og det skal ske, at den, som er levnet tilbage på Zion, og den, som bliver tilbage i Jerusalem, skal kaldes hellig, hver den, som er indskrevet blandt de levende i Jerusalem: når Herren har aftvået Zions døtres urenhed og har rensset Jerusalems blodskyld bort

fra dets midte ved dommens ånd og ved fortæringens ånd. Og Herren vil skabe over hvert bosted på Zions bjerg og over hendes forsamlinger en sky og røg om dagen og skinnet af en flammende ild om natten; thi over al herligheden skal der være et værn. Og der skal være en hytte til skygge mod heden om dagen og til et tilflugtssted og et skjul mod storm og mod regn. Esajas 4:1–6.

Den “dag”, som er genstand for Esajas’ syn, er den “time” for det store jordskælv i Åbenbaringens bog kapitel elleve. De vise, som har taget imod formaningen om at “vende tilbage” fra skuffelsen den 18. juli 2020 og opfyldt kravene i Tredje Mosebog seksogtyve, og som er blevet ført sammen ved Ezekiels første profeti, besegles, når de tager imod Ezekiels andet budskab om islams fire vinde. De løftes derefter op til himlen som et banner, og Guds andre børn i Babylon begynder at reagere på kaldet om at komme ud af Babylon, som begynder ved jordskælvet, hvilket er den snart kommende søndagslov. Guds anden hjord hører budskabet om at komme ud af Babylon, og de forkynnder: “Kom, lad os gå op til Herrens bjerg, til Jakobs Guds hus.”

I denne „time“ begynder den store skøge at synge sine sange og bedrive hor med jordens konger. De, hvis navne ikke er skrevet i Lammets livsbog, følger skøgen, og deres kirker kommer under hendes myndighed. Disse kirker fremstilles af Esajas som „syv kvinder“. Disse „syv kvinder“ er de „syv bjerge“, som pavedømmet skal herske over, idet De Forenede Stater tvinger hele verden til at oprejse et billede af dyret, som både skal tale og få alle til at modtage mærket på den pavelige myndighed.

Disse „syv kvinder skal gribe fat i én mand“, og denne „mand“ er den „mand“, som Paulus identificerer som „syndens menneske“. I denne prøvelsestid skal de, „som bliver tilbage i Jerusalem, kaldes hellige, hver den, som er opskrevet blandt de levende i Jerusalem“. Guds folk er dem i denne tidsperiode, hvis navne er skrevet i livets bog, Lammets bog, han som blev slagtet fra verdens grundlæggelse. Den anden klasse, som griber fat i „syndens menneske“, er dem i Åbenbaringen kapitel tretten, som tilbeder syndens menneske.

Og alle, som bor på jorden, skal tilbede ham, enhver hvis navn ikke er skrevet i livets bog hos Lammet, som er slagtet fra verdens grundlæggelse. Hvis nogen har øre, lad ham høre. Åbenbaringen 13,8-9.

Den store jordrystelses „time“, som er søndagslovkrisen, er afslutningen på den undersøgende dom, og dommen er baseret på, om dit navn findes eller ikke findes indført i livets bog; således identificerer de to klasser, som er repræsenteret ved forholdet til livets bog, i den tid selve dommens allersidste scener. De, som griber om „syndens menneske“, erklærer, at de vil „æde“ deres „eget brød og bære“ deres „egne klæder“, men deres primære ønske er at „kaldes ved dit navn“.

De vil bevare deres egen læremæssige trosbekendelse (spise deres eget brød) og bevare deres konfessionelle bekendelse (deres egne klæder), men antage „syndens menneskes“ navn. „Syndens menneskes“ navn er „katolsk“, hvilket betyder „universel“. De, som tager fat i „syndens menneske“, ønsker at blive en del af den „universelle kirke“, som er den katolske kirke. De ønsker dette forhold for at „tage“ deres „skændsel“ bort.

„Vanæren“ angår to betydningsfulde elementer ved det dyr, som hersker over alle kirkerne og alle nationerne i de sidste dage. I „den store jordrystelses time“ i Åbenbaringen kapitel elleve „kommer det tredje ve hurtigt“. Det „tredje ve“ er islam. I „den store jordrystelses time“ i Åbenbaringen kapitel elleve lyder den syvende basun. Den syvende basun er islam. Islam slår til i „den store jordrystelses time“, for alle basunerne er de profetiske redskaber, Gud har anvendt til dom over tvungen søndagsgudsdyrkelse gennem hele verdenshistorien.

Når De Forenede Staters „nationale undergang“ fremkaldes ved den snart kommende søndagslov, vil „folkene rase“. Det er islam, der gør nationerne vrede i Bibelens profeti, som det fremstilles ved den første henvisning til islam i Første Mosebog.

Og Herrens engel sagde til hende: Se, du er med barn og skal føde en søn, og du skal kalde ham Ismael; for Herren har hørt din nød. Og han skal være som et vildæsel blandt mennesker; hans hånd skal være imod enhver, og enhver hånd imod ham; og han skal bo over for alle sine brødre. 1 Mosebog 16,11-12.

De sidste dages „hån“ er islams religion. Kirkerne og verdens nationer vil komme under autoriteten af De Forenede Nationers nye verdensorden, som beherskes af den katolske kirke. Paven vil være sat over ét-verdens-systemet, ligesom Konstantin gav pavedømmet dets sæde i år 330. Nationerne vil nå til den konklusion, at deres evne til at håndtere den krigsførelse, som islam fører imod menneskeheden, kun kan virkeliggøres ved en samlet indsats, hvilket vil kræve underkastelse under en vis moralsk autoritet, som Amerikas Forenede Stater vil insistere på er den romerske kirke. Ligesom Justinian gav den katolske kirke dens store myndighed i år 533, gentager historien sig. Amerikas Forenede Stater vil ved sin militære magt tvinge verden til lydighed, ligesom Klodevig gjorde det for den katolske kirke i år 496. Historien i Åbenbaringen trettens kapitel, vers to, vil blive gentaget.

Og dyret, som jeg så, var som en leopard, og dets fødder var som en bjørns fødder, og dets mund som en løves mund; og dragen gav det sin kraft og sin trone og stor myndighed. Åbenbaringen 13:2.

Når billedstøtten først er opstillet, vil jordens konger, som er blevet forbitrede over islams angreb, erkende, at den universelle »bebrejdelse« mod islam, som er blevet anvendt til at bringe dyrets verdensomspændende billede til eksistens, ikke var den »bebrejdelse«, som »syndens menneske« (Jezabel) i virkeligheden bekymrede sig om. For sent vil verden finde ud af, at Jezabel ikke bekymrer sig det mindste om islam, men at hendes hjerte begærer at dræbe Elias, således som Herodias dræbte Johannes Døberen.

Det „sind, som har visdom“, er „de vises sind“, og de „vise“ er dem, som forstår den „forøgelse af kundskab“, der frembringes, når Løven af Judas stamme åbner seglene i Jesu Kristi Åbenbaring, lige før nådetiden afsluttes.

Og han siger til mig: Forsegl ikke ordene i denne bogs profeti; thi tiden er nær. Den, som gør uret, skal fremdeles gøre uret; og den, som er uren, skal fremdeles være uren; og den, som er retfærdig, skal fremdeles øve retfærdighed; og den, som er hellig, skal fremdeles være hellig. Åbenbaringen 22:10, 11.

De „syv hoveder er syv bjerge, som kvinden sidder på“, fremstiller den sandhed, at pavedømmet vil herske over både kirke og stat. Symboler har mere end én betydning, og symbolerne skal defineres og forstås ud fra sammenhængen i det skriftsted, hvor symbolerne fremstilles. Det argument fremføres, at verset fastslår, at hovederne er bjergene; hvad skulle da være begrundelsen for at identificere en forskel mellem hovederne (statskunst) og bjergene (kirkestyre)? Denne forskel fastslås i Daniel kapitel syv og otte. I kapitel syv identificeres både det hedenske Rom og det pavelige Rom som „forskellige“ fra de dyr, der gik forud for dem.

Når kapitel syv lægges oven på kapitel otte (linje på linje), finder vi i kapitel otte Roms lille horn, svingende mellem mand, kvinde, mand, kvinde. Ét symbol (det lille horn), som repræsenterer to magter. I disse kapitler er et horn et kongerige, og et kongerige er også et hoved. I kapitel otte repræsenterer det lille horn to kongeriger, det fjerde og det femte kongerige i Bibelens profeti. Det lille horn repræsenterer symbolsk to kongeriger, og de to kongeriger, det repræsenterer, er kongeriger, som identificerer foreningen af statskunst og kirkekunst. De syv hoveder, som også er syv bjerge, repræsenterer to kongeriger, og det ene kongerige er kirkekunst, og det andet er statskunst.

I Daniels kapitel to findes endnu et vidnesbyrd om denne profetiske symbolik, for dér fremstilles det sidste rige, som milleritterne forstod som Romerrigets fjerde rige, ved jern og ler. Jernet og leret er sammenføjet, skønt jern i virkeligheden ikke forenes med ler. Men når søster White kommenterer over „jern og ler“, identificerer hun det som et symbol på kirkepolitik og statspolitik, således som det fremstilles ved det lille horn i kapitel otte og ved de hoveder i Åbenbaringen sytten, som også er bjerge.

„Vi er nået til en tid, hvor Guds hellige værk er fremstillet ved billedstøttens fødder, hvori jernet var blandet med det porøse ler. Gud har et folk, et udvalgt folk, hvis dømmekraft må helliges, og som ikke må blive vanhelliget ved at lægge træ, hø og strå på grundvolden. Hver sjæl, som er loyal mod Guds bud, vil se, at det kendetegnende ved vor tro er sabbatten på den syvende dag. Hvis regeringen ville ære sabbatten, sådan som Gud har befaleet, ville den stå i Guds styrke og til forsvar for den tro, som én gang for alle blev overgivet til de hellige. Men statsmænd vil opretholde den falske sabbat og vil sammenblande deres religiøse tro med overholdelsen af dette pavedømmets barn og sætte den over den sabbat, som Herren har helliget og velsignet og udskilt, for at mennesket skal holde den hellig som et tegn mellem Ham og Hans folk i tusind slægtled. Sammenblandingen af kirkepolitik og statspolitik er fremstillet ved jernet og leret. Denne forening svækker al kirkernes magt. Dette at udruste kirken med statens magt vil medføre onde følger. Mennesker er næsten gået ud over grænsen for Guds langmodighed. De har sat deres styrke ind i politik og har forenet sig med pavedømmet. Men tiden vil komme, da Gud vil straffe dem, som har sat Hans lov ud af kraft, og deres onde værk vil falde tilbage på dem selv.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, bind 4, 1168, 1169.

Vi vil fortsætte dette studie i den næste artikel.

„I den scene, der fremstiller Kristi værk for os og Satans beslutsomme anklage imod os, står Josva som ypperstepræst og frembærer bøn på vegne af Guds budholdende folk. Samtidig

fremstiller Satan Guds folk som store syndere og fremlægger for Gud listen over de synder, som han gennem hele deres liv har fristet dem til at begå, og påstår indtrængende, at de på grund af deres overtrædelser bør overgives i hans hænder til ødelæggelse. Han hævder, at de ikke bør beskyttes af tjenende engle imod ondskabens sammensværgelse. Han er fuld af vrede, fordi han ikke kan binde Guds folk sammen i neg med verden, så de yder ham fuldstændig lydighed. Konger og fyrster og stattholdere har påført sig antikrists mærke og fremstilles som dragen, der går bort for at føre krig mod de hellige — mod dem, som holder Guds bud og har Jesu tro. I deres fjendskab imod Guds folk viser de sig også skyldige i valget af Barabbas frem for Kristus.”

„Gud har en stridssag med verden. Når dommen skal sættes, og bøgerne skal åbnes, har Han et frygteligt regnskab at gøre op, som nu ville få verden til at frygte og skælve, hvis ikke mennesker var blændede og forheksede af sataniske vildfarelser og bedrag. Gud vil kræve verden til regnskab for døden af sin enbårne Søn, som verden for alle praktiske formål på ny har korsfæstet og udsat for åbenlys skam i forfølgelsen af Hans folk. Verden har forkastet Kristus i Hans helliges person, har afvist Hans budskaber ved at afvise profeters, apostlenes og sendebuds budskaber. De har forkastet dem, som har været Kristi medarbejdere, og for dette må de aflægge regnskab.“ Testimonies to Ministers, 38, 39.